

Mirjami Pelkonen

Siellä missä jossakin

Siellä missä jossakin

Jollekin satunnaiselle ohikulkijalle

Life is a flight and then you fly.

Mirjami Pelkonen

Siellä missä jossakin

Books on Demand

© 2016 Mirjami Pelkonen

Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-330-916-6

1.

Siinä se oli. Värikkäinä ja mutkikkaina luikertelevien nuudeleiden sekasotkuinen kasa: Tokion julkisten kulkuvempeleiden reittikartasto. Sen uumenissa päämäärätietoinen, muurahaisjoukkoina vilistävä ihmispaljous suuntasi risteileviä kulkureittejään lukemattomille tahoilleen. Kuka meni minnekin, joku kulki jonnekin ja toinen suuntasi sieltä takaisin. Asemien kaiuttimista kilisi pling plong-musiikkia. Se tiesi sitä, että pian ilmoille helähtäisi informatiivisia kuulutuksia. Ja niin kummallinen molotus täytti ilman.

Korvani koettivat pyydystä saaliikseen etsimieni paikkojen nimiä, mutta japanilainen salakieli risuaitoineen ja koukeroineen sujahteli tajuntani ohitse. Samalla silmäni etsivät tutunnäköisiä kirjaimia saadaakseen edes jotakin tolkkua yhtäkkiä ymmärtämättömäksi muuttuneeseen maailmaan. Hostellin teoreettinen sijainti oli tiedossani. Se sen sijaan ei ollut, että kenen idea oli ollut lähteä raahaamaan omaisuuttaan Tokion juniin ja metroihin juuri pahimpaan aamuruuhka-aikaan, elämänsä ensimmäisinä hetkinä Aasian mantereella. Sisuskaluissani hyppelehti kuttava innostus.

Lento Sydneystä Tokioon oli kestänyt yön yli, ja kolmella penkillä leveästi loikoillen minua oli nukuttanut aivan kohtalaisesti. Junissa rinkan kanssa törmäillessäni ja oikeaa kaupunginosaa metsästäessäni ilmeni kuitenkin, kuinka pötkyrässä olin. Lentoakin olin ensin joutunut odottamaan kymmenen tuntia alkuperäisen oltua peruttu. Joka tapauksessa seilasini lopulta sujuvasti oikeaan kaupunginosaan ja majapaikka löytyi melkein liian helposti. Sitten alkoi tutustuminen japanilaiseen aikataulukulttuuriin, mikä tarkoitti sitä, että hostellissa sisään kirjautuminen olisi kello kolme iltapäivällä ja sillä sipuli. Täytyi odotella.

Tokion eri kaupunginosien tutkailu alkoi osaltani Akihabarasta eli Electric Citystä, tuosta tietokonepelistä tähän maailmaan tempaistusta, sähköisenä välkkyvänä peliruudusta. Täyteen ahdettuja, kaikenlaista

elektroniikkaa ja sähköhärveitä ynnä muuta asiaan liittyvää kampea, kräässä, roinaa ja rompetta myyviä putiikkeja seisoi vieri vieressä katujen varret pullollaan. Ihmiset parveilivat. Yliaktiiviset sisäänheittäjät jakelivat houkutuslehtisiään, poppi jytisi. Ohi korvien ja yli hilseen menevä japaninkielinen kalkatus, kälkätys, huuto ja mekastus sekä musiikkien repivä sekamelska tunkeutuivat kaikilla taajuuksillaan joka paikkaan. Hulabaloo otti haltuun koko ympäröivän ilmatilan.

Mainonnan kilpalaulanta huumasi hetken päästä korviani niin, että kadun sähinää oli paettava ravintolan rauhaan. Jossa pähkäilin päätöntä ja hännätöntä ruokalistaa. Olisi ollut se ja sama, miten päin sitä olisi lukenut, sillä asiasta olisi ymmärtänyt yhtä paljon, vaikka sitä olisi käsitelty kerrassaan nurin kurin. Onneksi apua päätöksentekoon toivat yleismaailmallista visuaalisuuden kieltä mongertavat kuvat, joista oli helppo sormella sojottaa ateriatoivomuksensa vieressä ystävällisesti kumartelevalle ja nyökyttelevälle tarjoilijalle. Kunhan oli saanut ensin tehtyä päätöksensä, sillä tietorikas katalogi pursuili erittäin runsain määrin riisikakkaroita, eväskasoja ja ruokamuodostelmia.

Pitkäkestoisen valinnan seurauksena syöpöteltävikseni päätyivät kuorurutetut merioliot riisillä, soosilla ja keitolla varusteltuina. Hämmästykseni maassa tarjottiin ruuan kyytipojaksi kylmää teetä. Ruoka oli varsin maukasta, mutta liian vähäistä, kuten havaitsisin asian laidan olevan monen muunkin aterian kohdalla siinä maassa. Suklaalevytkin olivat kovin pienenaisia, huomaisin vielä. Ei ole ihme, että japanilaiset ovat niin pikkiriikkisen kokoista kääpiökansaa.

Typerryttävän päivän päätteeksi samaan hostellihuoneeseen ilmaantui illalla kolme japanilaista tyttöä, jotka osoittautuivat ylimmiksi klassisen musiikin ystäviksi. Neideillä olivat hyvin hallussa Suomenkin säveltäjät. Tunsin itseni tyhmäksi, kun huonetoverit kyselivät innoissaan, että voisinko kertoa jotakin kuulusta säveltäjästäämme, Leevi Madetojasta, jonka sävellyksiä nämä intoilijat olivat kuorossa laulelleet. Kouluaikani musiikkiluokalla kolmannesta luokasta lukioon viettäneenä, kyseisen säveltäjän mukaan nimetyn musiikkilukion käyneenä sekä herrasta varmasti useamman esitelmän kuunnelleena pääni humisi aihepiirin kohdalla pelkkää tyhjää. ”Hän syntyi köyhään merimiehen perheeseen...”, kaikuivat jostakin muistini lokeroista muinaisen yläaste-esitelmän opit,

ja siinä oli suurin piirtein kaikki, mitä onnistuin kotikaupunkini tunte-
tusta säveltäjästä muistamaan. Ilmeisesti aikoinaan olisi kannattanut
hörstellä korvalehtiään hieman tarkemmin tulevaisuuden potentiaalisia
yllätystilanteita varten.

Musiikillista informaatiota ei asiantuntijasta näin ollen valtavia
määriä irronnut, mutta joka tapauksessa japanilaiskuoroilijat luikautti-
vat kohta ilmoille joitakin suomalaisia lurituksia pimenävän tokioisen
iltamme iloksi. Miljoonakaupunki sytytteli valojaan kiivastahtisen päi-
vängsä päätteeksi. Suurimman tohinan siitä pois imevä yö asteli hämär-
tyneelle estradille ja tainnutti yhden hengen konserttiyleisön pian tie-
dottomuuteen.

Koska minulla ei kohta seitsemän kuukautta kestäneen reissuni loppu-
puolella ollut enää Japaniin tullessani loputtomasti aikaa jäljellä, ja kai-
kenlaista piti yrittää reilussa parissa viikossa nähdä mieluiten mahdol-
lisimman paljon, oli seuraavana aamuna lähdeävä aikaisin liikkeelle.
Niinpä tieni vei jo ennen seitsemää kiertelemään jotakin komealta kors-
kahtavaa hallitsijan palatsia, joka oli tietysti siihen aikaan vuorokau-
desta vielä hyvinkin kiinni ja suljettu. Kuten oli monen muunkin paikan
laita. Nähtävyyksien tiirailun sijaan haistelin siis suurkaupungin aikai-
sen aamun atmosfäärejä; ennen aikojaan heränneet rähmäsilmäiset bis-
nesmiehet astelivat harvalukuisina kaduilla; pikkuisten putiikkien
kauppiaat availivat kojujaan valmiina ottamaan vastaan päivän ryöp-
pyvät asiakasvirrat; julkiset kulkuvälineet kalisuttelivat raiteitaan kus-
katen yksittäisiä matkustajia lähes tyhjinä kumisten. Jostakin leijaili
tuoreen leivän tuoksu. Kaikkialla vallitsi päivän hektistä kiirettä entei-
levän odotuksen seesteinen tuntu, samalla kun ilmassa leijaili vielä rip-
peitä yön salamyhkäisestä suurkaupunkiuneliaisuudesta.

Askeleni taputtelivat harmaata asfalttia ja ohjailivat suuntaansa
kohti kalaisaa toria. Kalatorilla unikekoja ei näkynyt, ja siellä päivä oli
jo enemmän kuin täydessä käynnissä. Meno oli sen laatuinen, että olisi
luullut paikassa eletävän heti aamutuimaan sitä kuuluisaa viimeistä
päivää. Hajukin oli juuri siihen sopiva erinäisten meren eläväisten kuol-
lonlöyhkä, joka iskeytyi suoraan nenään ja piiritti vankoilta aromeillaan
koko lähitienoon. Torimyyjien verenhimoiset veitset heiluivat, ja niin
kalaset muuttivat hetkessä muotojaan, kun fileitä tehtailtiin vikkelään
tahtiin. Kaikki Tokion heräileviltä kaduilta kaikonneet ihmiset olivat

tainneet tulla katsomaan show'ta ja suorittamaan kalaostoksiaan juuri kyseiselle suurtorille juuri tuona tietynä aamuna. Vaikka kuulemma siellä vilinää piisaa muulloinkin. Tsukiji Fish Market oli homman nimi.

Merten asukkeja oli tarjolla jokaiselle ja joka lähtöön, elävänä tai kuolleena. Hengestään päässeet otukset tuijottivat ohikulkijoita pullottavilla mulkosilmillään valkoisissa styrox-laatikoissaan loikoillen ja pitkin pöytiä makoillen, yrittäen tulla ostetuiksi kylmettyneiden katseidensa voimin. Vielä voimissaan olevat eväkkäät katselivat maailmaa puolestaan lasisista akvaarioistaan tai pulikoivat ympäri täyteen ahdettuja muoviasioitaan epätoivoisesti loiskien. Eteeni ilmaantui sellaisia saksellisia, viiksekkäitä, limaisia ja lonkeroisia kummajaisia, että moisia veitikoita ei ole ainakaan Oulun Kauppahallissa näkynyt.

Kalamarkkinointikokemuksen jälkeen, merelliset tuoksut edelleen hajuelimissäni kaikuena, harhailuni jatkui moderneimmille kaupunkialueille. Havaintoni olivat heti osoittaneet, että Tokiossa oli yksinkertaisesti mahdotonta yrittää pysyä kartalla, saati sitten yrittää päästä sille takaisin. Sattui esimerkiksi niin, että pian kalamarkkinoiden jälkeen löysin itseni kolme kertaa peräjälkeen samalta juna-asemalta. Vaikka joka kerta sieltä lähtiessäni luulin meneväni eri suuntiin.

Pienistä logistisista epäselvyyksistä huolimatta hortoiluni Tokiossa suuntautui muun muassa lukuisiin temppeleihin ja kauppakeskuksiin sekä yleensä vain edestakaisiin eksyksiin. Hukassa oleminen oli siinä kaupungissa itse asiassa aika mukavaa puuhaa, varsinkin kun ei ollut kiire minnekään. Ja niin kiire ei ollut. Eksyminen ja tien etsiminen näyttivät olevan suorastaan Japanin-matkailun parasta antia. Siinä samalla kun selvitteli sijaintiaan, saattoi maistella kaupungin syvintä olemusta ja sen makuivahteiden monisäikeistä kirjoa. Kiihkeää, järjestäytyneitä kaaosta ja kiirettä. Kaiken omituisuutta ja miniatyyrimaisuutta, huvittavan muodollista kohteliaisuutta, mainosvalojen säälimätöntä välkehdintää. Ylihilseilevien kirjoitusmerkkien sekamelskaa. Sekä ylipäättänsä koko tajunnan räjäyttävää tunnetilaa olla pihalla kuin lumilyhty ensimmäistä kertaa Karibian merellä. Mikseipä siis viettäisi aikaansa välillä vaikka vähän hukassa?

Tokion hulina alkoi siltä erää jäädä taakse, ja juna vei minut eteenpäin muutaman tunnin päähän Nikkoon. Siellä kulkijaa odottelivat temppe-
lipläjäys ja luontoyllätys. Vanhan pariskunnan pitämä pikkuruinen hert-
tainen hostelli sijaitsi kaupungin kapoistakin kapoisempien kujasokke-
loiden päässä eräässä ovelassa onkalossa, mukavan kotoisassa talossa.
Oikein tarkkaavaisena kun tutkailin karttaa, löysin perille, aikani toki
ensin asiaan kuuluvasti kierreltyäni kaarreltuani kiemurreltuani. Tapah-
tui majoittautuminen vinttikamariin, sitten hyppäys bussiin ja ajelu
ylöspäin vuorille vesiputouksia etsimään.

Vastaan tuleva lumimäärä jymäytti minut täydellisesti puun takaa.
Mieleeni ei ollut tullut, että Japanissa saattaisi maaliskuun lopussa ja
huhtikuun alussa olla niin paljon lunta. Niin vain hämmästyttävästi oli.
Olin sullonut pitkät kalsarit jonnekin kauas rinkan pohjalle, huis pois
ulottuvilta, mahdollisia kriittisiä hetkiä odottelemaan. Niille olisi taas
käyttöä. Lumireaktion oli luultavasti samaa luokkaa kuin henkilöllä,
joka näkee lunta ensimmäistä kertaa elämässään. Ja kyllä; tuo valkoinen
aines tuntui kananlihalle nostattavan ihastuttavan kylmältä pitkästä ai-
kaa eteläisen pallonpuoliskon kesässä viettämäni Suomen talven jäl-
keen. Sen kunniaksi minun oli ihan välttämättä heitettävä jokunen lu-
mipallero. Viuh.

Päiväni olivat olleet Tokiossa liikunnallisia, ja sama rata sai jatkua.
Hyppäsin pois bussista tarkoituksenani talsia viimeinen pätkä linja-au-
ton päätepysäkille alueella risteileviä polkuja pitkin. Väylä luikerteli
pitkin metsiköitä, ja mikä havupuiden vallankumous ja tuoksu paikassa
vallitsi. Kotimaa kilahti mieleeni aromin voimasta, ja jo tutuiksi käy-
neet Australian eukalyptuspainotteisen puumaailman tuoksut hävisivät
mielestäni Japanin valkoisiin lumimetsiin. Kotoisten luontoelementtien
valtaama reitti meinasi välillä kuitenkin hukkaa japaninkieleen ja val-
keuteen itseensä. Polkujen risteysksiin laitetut kinkkisillä merkeillä kir-
joitetut harvat kyltit olivat nimittäin ymmärryskelvottomia, ja lumi

sotki loputkin johtolangat oikeasta reitistä. Suunnistukseni meinasivat mennä jälleen pieleen. Pimeän yllättämisen välttämiseksi minun oli järkeni valon ohjaamana palattava lopulta takaisin samoja omia jalanjälkiäni pitkin. Niin olin taas oikealla kapoisella kulkuväylällä, ja lopulta tie bussipysäkillä löytyi. Linjuri kuljetti takaisin alas kylille, kun ilta oli jo huputtanut koko maiseman pimeydellään.

Päivän talvisen aherruksen jälkeen kuuma kylpy maistui makoisalle hostellin pesuhuoneen pikkuruisessa ammeessa, jollaisia näytti Japanissa olevan kylmettyneiden matkailijoiden varalle lähes kaikissa japainkaikoissa. Kun oikein kasasi ja taisteli itsensä, pääsi vesialtaaseen suloutumaan lähestulkoon kokonaan. Kökötettyäni höyryävässä vedessä muutaman tovin olotilani oli melkein saunaa vastaavan autuaallisen rentoutunut. Sen päälle ei tarvinnut kuin vähän kanssamatkaajien kanssa suoritettua sananvaihtoa paikan nähtävyyksistä sekä Uuno-korttien lätkintää, niin olin kypsää kamaa kaatumaan jyrkkäportaisen ullakko huoneen pehmoiseen sänkyyn ja uinailemaan kuin monen vällyn alle tuupertunut tukkimiehentäi.

Japanissa kaikenlaiset temppelit ja muut sen sellaiset pyhät paikat olivat täynnä kiehtovaa uutuuden viehätystä paikalle juuri astelleelle muukalaiselle. Alkuinnostuksen vallassa minun oli kiivaassa tahdissa sitten riennettävä katselemaan jos jonkinlaisia pyhäikköjä ja hengellisen elon tyysijöjä. Nikkon temppelialueella nenää kutittelivat aamutuimaan ilmassa leijailevat suitsukkeiden tuoksut. Jykevä-äänisten kongien kumahtelut kajahtelivat. Punaisten ja kultaisten temppeleiden katot olivat ihastuttavan kippuraisia. Miellyin erityisesti noihin pahoja henkiä karkottaviin rakennusten hullaannuttaviin kattokulmauksiin. Sellaisia voisi suositella rakennettavaksi myös suomalaisiin taloihin pieneksi piristykseksi. Tuollaisten rakennelmien valtaamassa paikassa vaellellessaan saattoi helposti luulla pääsevänsä tutustumaan kuvittelemansa ”ihka oikeaan” aasialaiseen ilmapiiriin, mitä se sitten ikinä oli muuta kuin itselle jotakin outoa ja omituista, vierasta ja tuntematonta.

Monimutkainen koristeellisuus ja kimallus, historiallisten aarteiden kiemuraisen taiteelliset yksityiskohdat sekä temppelien koko valtavuus saivat mieleni vilisemään sokin sokin munkkeja, geishoja, samuraita, buddhia. Temppelialue oli kuuluisa eräästä tietyistä puuveistoksesta, jossa on kolme viisasta apinaa. Eläimistä yksi on peittänyt silmänsä,

toinen korvansa ja kolmas suunsa: ”see no evil, hear no evil, speak no evil”. Pähkäilin pitkähäntien valaisevaa sanomaa. Ei ollut ihme, että junalla ajelu alkoi loppuillasta jo vähän tötkkiä.

1.4.2005 Japani

Mikä sählinkipäivä olikaan, ilta varsinkin. Aamulla menin haistelemaan temppeleitä, ja olivatkin ne komeita. Sitten lähdin etsimään jotakin kuumaa lähdettä. Junalla ajelin, kävelin, kylpylä löytyi. Teki hyvää siellä kuumassa vedessä lilluminen. Pulikoinnin jälkeen ympäriinsä talailu ja katsastelu jatkuivat. Kunnes juna jyskytti taas eteenpäin.

Illan tullen tarpeeksi junailtuani olisin halunnut tulla takaisin hostellille. Myöhästyin junasta ja seuraavaa vuoroa piti odottaa tunti. Harjoitin kärsivällisyyttä ja juna tuli. Mutta enköhän sitten junaa vaihtaessani hypännyt vuorostaan väärään junaan. Taas piti odottaa, vaihteeksi toisella asemalla. Odotushuone oli maailman pienin, sellainen puhelin-kopin kokoinen boksi. Kopissa istui jo joku ja menin itsekin sisälle, sillä ulkona oli kylmä. Nökötimme minimalistisessa kopperoissa, eikä aika liikkunut mihinkään. Seinällä mateli seisahtunut kello. Meininki oli suurin piirtein yhtä vauhdikasta kuin Aki Kaurismäen elokuvissa.

Juna tuli joskus aikanaan, mutta lopuksi kävi vielä tietenkin niin, että viimeinen bussi hostellin suuntaan oli jo mennyt. Oli sitten käveltävä loppumatka. Ja melkein olin sen kaiken päälle vielä unohtaa, että missä tämä koko paikka taas oikein olikaan.

Koska kulkemiseni onnistui niin sujuvasti, matkaa oli ilo jatkaa eteenpäin.

2.4.2005 Japani

Olen selvittänyt tieni Fujin juurelle, vaikka touhu oli heittäytyä taas vaikeaksi. Kankeuduin ylös ennen kuutta ja lähdin kävelyille Nikkossa. Lisää temppeleitä. Kaupassakin kävin jälleen ihmettelemässä, että mitä oikein söisin. En tehnyt mainitsemisen arvoisia ostoksia. Sitten ajelin takaisin Tokioon, jossa Fujille päin menevän onnikan lähtöpaikkaa ei meinannut mitenkään löytyä, mutta noin miljoonas kysymiskerta paljasti oikean pisteen. Valitettavasti tällä kertaa jäin täällä päässä pois pysäkkiä liian aikaisin, eikä hostellia tietenkään löytynyt ollenkaan. Totta kai kävelyni suuntautui alun perinkin täysin väärille urille tietoa

pursuilevan japaninkielisen karttani kanssa. Kysyin, tai siis yritin kysyä, neuvoa yhdeltä mummolta. En ymmärtänyt sitä japaninkielistä selontekoa, eikä mummo puolestaan taitanut enklanninkieltä. Hyväntahaton mumma lähti kuitenkin ystävällisen oloisesti puhua pälpättäen kävelemään mukaani, ja kohta paikalle saapui toinenkin mummo. Se ei kyllä tilannetta paljon valaissut, vaikka neuvonpito varsin monisanaista olikin.

Sitten koko seurueemme saapui jonkinlaisen parturi-kampaamon näköisen kohdalle. Mummot hakivat takahuoneesta vähän englantia puhuvan pojan, joka selitti minne minun tulisi mennä, jotta löytäisin kadonneen majapaikkani. Mutta mitä vielä, eiköhän talonväki tarjonnut minulle lopulta kyydin ja vei tämän ilmeisesti ihan pihalla olevan, hyvin kiitollisen turistin omalla autollaan suoraan lähistöllä sijaitsevan hostellin eteen.

Näin asiat järjestyvät mitä merkillisimmillä tavoilla. Vaikka koko tilanne olisi näköjään miten umpisolmu ja patti hyvänsä. Sitä myöten istuskelen nyt japanilaiselta näyttävässä kamarissani. Hiljaista. Tata-milla, vai mikä tämä lattiamattosysteemi nyt onkaan, koisin. Asustelen yhden hengen huoneessa tässä keittiöttömässä majatalossa ja syön kylmässä vedessä liotettuja (=raakoja) nuudeleita.

Oman huoneen rauha oli huikeaa ylellisyyttä. Australiassa olin yöpynyt pitkälti hostellien elävissä dormeissa reilun puolen vuoden ajan. Unet privaattitilassa siis kelpasivat, mutta valitettavasti Fujin ihailu auringon noustessa seuraavana päivänä meni mönkään, sillä lunta oli tuprutellut pitkin yötä. Koko filmirullavuori oli ihan pilvessä ja kadonnut näkyvistä lähestulkoon kokonaan: huonolaatuista maisemakuvaa halitsi vankka, harmahtava usva. Kiipeilyreitti epätarkalle fotokukkulalle oli vielä siihen aikaan vuodesta suljettu, mutta tarkastin kuitenkin reitin lähtöpaikan sekä siellä sijaitsevan, yllätys yllätys, temppelin, sumuissa räntäsateessa.

Koska keli oli keho, suuntani vei jälleen takaisin Tokioon odottelemaan seuraavan päivän lentoa Hokkaidon puolelle. Maleksiessani josakin osassa Tokiota kera kantamusteni ja opaskirjani olin kai jälleen kartalta tipahtaneen näköinen, sillä eräs japanilaispoika pysähtyi kysy-

mään, että tarvitsisinko apua. Ei avun tarvetta sinänsä ollut, kunhan jälleen aikani kuluksi ja suureksi huvikseni käyskentelin pitkin katuja ja keräilin kaupungin suuruutta itseäni. Avulias tyyppi ilmoittautui vapaaehtoiseksi oppaaksi, ja niin suuntasimme yhdessä tuumin jotakin temppeleä vaihteeksi katsomaan. Niitä nyt oli sitten joka kulmalla. Heppu selitti niiden olevan lähinnä turisteja varten ja että japanilaiset eivät niissä kuulemma juuri käyneet, hän itsekään tuskin koskaan. Liekö temppeleinti japanilaisille sitten sama ilmiö kuin joulukirkossa käynti suomalaisille.

Kysyin, tiesikö poika lähellä olevan yhtään nettipaikkaa, jossa voisin viettää tovin, ennen kuin suuntautuisin lentokentälle illansuussa. Paikat olivat hallussa, ja niin opas lähti taas henkilökohtaisesti näyttämään minulle nettilän sijaintia. Ja tarjoutui vielä voimakkaista vastalauseistani huolimatta maksamaan koko lystin. *Arigato*, mutta onneksi toveri läksi lopulta omille teilleen. Internetin imaiseva maailma kutsui minua, kun vain sain ensin mahdutettua itseni sinne kaikkine mahdollisine romuineni. Nettiluola oli yksi maailman miniatyyrimaisimmista ja täyteen ahdetuimmista. Paikka oli tupaten täynnä minimaalisia koppe-roita, joissa tietokoneet sijaitsivat jokainen omassa pikkuruudessa yksityistilassaan. Yritä siinä sitten haalautua sellaiseen komeroon ylipainoisen rinkan ja repun kanssa. Vähemmästäkin tuntee itsensä jättiläiseksi.

Vaikka välillä, varsin standardikokoisena suomalaisena, tunsin itseni liian suurikokoiseksi pienten japanilaisten seassa, saattoi jättikin helposti hävitä ja hukkua pienten ihmisten väenpaljouteen ja liueta kaupungissa elävän suurpopulaation värikylläisyyteen. Myöhemmin samana iltana lentokentälle menoa odotellessani kuljeskelin Shinjुकun aseman kulmilla. Ympärillä hypnoottiset valomainokset sylkivät ilmoille ilosanomiaan Tokion pimenevään iltaan. Hektisinä säihkyivät, vilkkuivat ja välkkyivät ruudut muuttaen koko tienoon Nintendo-pe-liksi. Jossa pikku-ukot juoksentelivat ristiin rastiin, kenenkään saamatta ketään kiinni. Järjestyksen kaaoksessa sinne tänne säntäilevään, vellovan ihmismassan anonyymiyteen sulautui, upposi ja hukkui puolikkaassa silmänräpäyksessä. Muuttui yhdeksi miljoonalabyrintin häviävän pieneksi nappulaksi. Shinjुकun juna- ja metroaseman läpi kulki päivittäin pari kolme miljoonaa ihmistä: maailman kiireisin juna- ja metroasema.

Jokin käsin kosketeltavan läsnä oleva vapauden tunne valtasi minut. Kirkuva riemu ja energinen sähköisyys sisälläni. Ihmismäärän epäto-
dellisuus, neonvaloisen illan pimeys tajuntaani imeytymässä. Rikkahip-
pusia maailmankaikkeudessa. Minä, Kaaleppi (=rinkkani) ja Lonely
Planet.

Sapporon lentoni lähtisi aikaisin seuraavana aamuna, joten majoitus-
kustannusten välttämiseksi seuraava yöni olisi kuluva lentokentällä.
Ovathan ne aina ja ikuisesti auki, päivin öin. Shinjukun asemalla tun-
keuduin metroon, kunnes kulkuväline vaihtui Haneda Airportille mene-
vään monorailiin. Kello lähenteli iltayhdeksää sen saapuessa lentoase-
malle.

Asettauduin taloksi yhden penkin päähän vähitellen tyhjäksi muut-
tuvassa lähtöaulassa. Kaivoin esiin ruhtinaalliset eväät ja aloin mussut-
taa tyytyväisenä. Vatsani pohjaan valui myös aina yhtä lumoavaa len-
tokenttähuminaa. Koska hiukseni olivat kuitenkin ilmiselvästi likaiset,
huminointi jäi tuonnemmaksi ja käräydyin naistenhuoneeseen, hieroin
shampoot tukkaan ja työnsin pään lavuaariin. Hetken päästä hius-
kuontalo puhtoisena ja hengitys harjatuista hampaista raikkaana perus-
tin uuden leirin ja aloin odotella yön saapumista lentokentälle. Seurak-
seni penkille ilmaantui nuori nainen Amerikan Yhdysvalloista. Hän
kertoi olleensa Japanissa kolme vuotta töissä ja että inhosi Japania niin
niin paljon. Huvinsa kullakin.

Seuralaiseni poistui, ja olin juuri aikeissa heittäytyä unten maille
hyvin käytettyjen korvatulppieni sekä uuden hienon silmänaamioni
kanssa, kun herra vartijasetä asteli kuvioihin. Koppalakki kysyi kohte-
liaasti, että mitä minä siinä vielä tein, kun lentokenttä menisi kiinni juuri
nyt. Tieto oli yllättävä kaikessa karuudessaan. Säikähdin, että kadulleko
tuli nyt lähtö yötä viettämään. Lentolippuja esiteltäni sain kuitenkin
luvan jäädä kentälle yöksi. Minun täytyi täytellä myös joitakin lappusia,
ja sitten yöpyjä kiikutettiin toiseen aulatilaa. Siellä oli muitakin kodit-
tomia aamulennon odottelijoita. Suoritin taas penkinvaltauksen ja pe-
rustin jälleen uuden leirin. Sekä havaitsin siinä samalla, kuinka hallin
nosto-ovi suljettiin ja lukittiin. Saisimme viettää yömmе turvallisessa
paikassa.

Ja mikäs sen parempaa: kaunis klassinen viulumusiikki soimassa taustalla, penkki pehmainen makoiltavana, massu ruuasta pulleana. Lämminkin oli. Oli oikein rauhoittavaa huoahtaa ja oikaista köllölleen päätä pyörittäneen päivän jälkeen. Tyytyväisenä aloin vihdoon nukkua.

Tai yritin alkaa, sillä musiikki jatkui edelleen ja mokoma soitanta häiritsi uinuntaani. Uumoilin sen loppuvan kohta, ja ei tietenkään ollut hassumpaa kuunnella leppoisaa musisointia siinä lampaita laskeskellesaan. Jousisoitto kuitenkin jatkui ja jatkui yhä vain. Pitkälle yöhön, monta tuntia. Ja valitettavasti levyllä pyöri lähinnä yksi ja sama sävel, joka kaikui hallissa yhä uudestaan ja uudestaan.

Miellyttävä viulumusiikki muuttui yön mittaan hermojani raastavaksi kissaeläinten mourunnaksi, jota eivät korvatulpatkaan vaientaaneet. Jossakin vaiheessa vaikerrus, herra paratkoon, sentään tyrehtyi. Ja ilmeisesti vihdoon ja viimein tuuperruin jonkinlaiseen horrokseen, koska vartijasetä tuli aamulla kopistelevaan minut hereille. Ei siinäkään täysihoitolassa koko päivää maattaisi. Oli aika nousta ylös ja kiittää lennolle.

Tovin kestäneen oikean tapaamispaikan ja suihkulähteen etsiskelyn jälkeen tapasin Sapporossa lopulta entisen työkaverini. Tutkimattomat ovat ihmisten tiet oululaisen rautakaupan kassalta lähdettäessä. Ilmassa oli hieman puheripulointia, kun kuulumisia vaihdeltiin puolin ja toisin. Seuraavan parin päivän aikana siirryimme lähinnä ravintolasta ja kahvilasta ja ruokalajista ja jätskiannoksesta ja pirtelöstä toiseen. Jotta kohta voisimme olla taas matkalla seuraaville. Makustelimme kaikenlaisia meren otuksia, kuorrutuksin ja ilman, tomaatittomia pitsoja ynnä muita herkullisuuksia. Ja pääläpäpäitimme. Se teki hyvää.

Eräänä päivänä jyskytimme junalla Otarun soittorasiakauppakaupunkiin. Olin jo havainnut, että Japanissa oli aika ajoin tarjolla kaikenlaista söpöilyä, nukkekoteilua ja vaaleanpunaistelua yllin kyllin, mutta soittorasiakaupan tapaisissa putiikeissa sitä vasta oli oikein olan takaa. Plim plom ja kilikili kling kaikui monen sorttisten vempainten ja vimpstaakien pyöriessä, kilkattaessa ja kalkattaessa ympäri kauppaa. Hempeä äänimaailma teki koko paikasta suorastaan yhden ison soittorasian, ja hyvä ettei se herkistänyt asiakkaitakin limputuksen tahtiin tanssahteleviksi soittorasiaballerinoiksi.

Mitä mahtuu päättymättömään tienposkeen?
Laamoja, leijonia ja leirinuotioita. Riisikuppeja, rosvoja ja riippumattofilosofiaa. Heinäkattomajoja ja hyttysmyrkkyä. Aurinko. Ihanuuden kokemuksia ja tuntemusten laskiämpäreitä: elämää. Kirja sisältää reissutarinoita sieltä missä vapauden tuuli huuhtelee mennessään, valtamerityrskyt ovat suolasta makeita ja vuoret vallattomia. Eteenpäin vievät suunnaton kompassi, lämpimään hiekkaan uponneet paljaat varpaat ja korvissa suhiseva kepeä ilmavirtaus. Sekä ajoittainen epätietoisuus, koti-ikävä ja mahatauti. Kulkuväylä on olemassaolostaan tietämätön. Se osoittaa kohti kaukaisinta taivaanrantaa.

"Pimeys yllätti, polku näytti loppuvan kesken, eikä kartta aikonut täsmätä koko kuvioon."

"Nälkä oli, joten suuntasimme sinne, mistä savu nousi. "

"Olimme vaarallisella tiellä. Se tie oli petollinen ja viekas. Sille kun kerran eksyisi ja sen makuun kun kerran pääsisi, ei muita teitä enää olisi.

Open road."

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi